

Markó Béla
ELMOSÓDOTT ÍRÁS

A délelőtti fény az árnyakat
még felitatja a vetetlen ágyon,
s már mind kevesebb változásra vágyom,
akár a túl sokszor használt szavak

új s újabb mondatokban, elmosódott
az írás, mintha fújna kint a szél
a kertet, mert elmúlik s visszatér
a történet, míg egy helyben toporgok,

hogya ne érezzem, miképpen halad
most feljebb, vagyis majd lejjebb a nap,
ha kicserélek a falon egy képet

vagy a meggyfán egyetlen verebet,
hisz ettől még ugyanaz lehetek,
s más értelme lesz mégis az egésznek.

TÜKRÖKÉPPÉ VÁLIK

*Nagy István: Tükröződő házak,
(1920-as évek vége, pasztell, papír,
31 x 45 cm, magántulajdon)*

Amikor lent a házak tükröződnek,
egy szín vagy forma óhatatlanul
lemorzsolódik, aztán visszahull
a hullámzó tükörbe, egyre többet

sodor magával a hideg folyó,
a visszhangból is egyre több hiányzik,
mert egyre fogy a látvány háztól házig,
míg tükörképpé válik a való,

s mi sem látszunk, de ott vagyunk belül,
és várjuk, hogy a rázkódás elül,
hiszen a tükrözés mi más lehetne,

mint mozgás, ide-oda jár a kép,
s nem lehet tudni, bent leszünk-e még,
ha valaki mégis minket keresne.

HA NINCS HALÁL

*Nagy István: Erdélyi táj télen,
(1920-as évek, pasztell, papír, 50 x 64
cm, magántulajdon)*

Mint ernyedt kézből széthullt vonalak,
keresztül-kasul szaggatják a tájat
a lombjuk nélkül nyújtózkodó ágak,
és nem szűnik a tűz a hó alatt,

de olvaszt itt-ott egy-egy barna foltot,
hol végre nincs kérdés, csak felelet,
és amit eddig a nyár elfedett,
csontig mutatja, s szinte-szinte boldog

a váz, amely világgá szabadult,
hiszen nem halt meg, csak átalakult,
míg látható lett mindenütt a lényeg,

hogy feketében ott van a fehér,
mert fény az árnnyal mindig összeér,
s ha nincs halál, nem látható az élet.

ERDÉLYI SZÍNEK

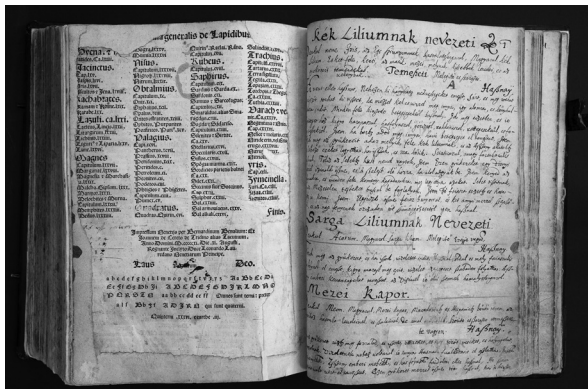
Kákonyi Csilla festményeire

A nyers fűszálban is erő van itt,
s hogyha a lombot a vihar lesújtja,
talán leroskad, majd feltámad újra,
de őrzi még a tél szilánkjait

nyáron a hegy, s nem férfinak való
vidék ez, hiszen darabokra szaggat,
míg mondatainkból szavak maradnak,
majd azokat is belepi a hó,

mert csak egy asszony szelídítheti,
neki hunyászkodnak meg színei,
a tintakékek és a méregzöldek,

a kérges fák, a sötét hajlatok,
kelnek, nyugosznak bevérzett napok,
és férfikéz nem győzheti le őket.

Kákonyi János Magyar Herbárium című könyvéből
(Adám Gyula fotója)